

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 3/13609/2025 din data de 29/10.2025

Domnului Mario-Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Biroul permanent al Senatului

Bp. 39, 3.11.2025

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV 4851 din 03.09.2025, prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ (b321/14.08.2025)*, în vederea avizării, vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 23.10.2025 a Comisiei nr. 1 - judecători „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și interpretarea dată de Curtea Constituțională sintagmei „*acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești*”, comisia de specialitate a reținut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Prealabil analizării punctuale a prezentei inițiative legislative, comisia a reținut că, prin adresa nr. 24405/14.02.2024, Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației a transmis Consiliului Superior al Magistraturii proiectul de Lege pentru aprobarea Codului de procedură administrativă în vederea exprimării unui punct de vedere.

Prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, au fost incluse în acest proiect, în cadrul Titlului VIII – Controlul activității administrative de către instanțele de contencios administrativ și de drept comun (art. 286 – art. 313 din proiect).

După consultarea instanțelor judecătorești care au competențe în materia contenciosului administrativ, proiectul Codului de procedură administrativă a fost analizat în ședința Comisiei nr. 1 – judecători – „*Legislație și cooperare interinstituțională*” din data de 11.04.2024, care a decis transmiterea unui răspuns Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației. Ulterior, Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației a comunicat faptul că propunerile și observațiile Consiliului Superior al Magistraturii au fost preluate parțial, Consiliul menținând celelalte propuneri și observații transmise și neînsușite de inițiator.

Tel: (+40)21-311.69.02
Fax: (+40)21-311.69.01

Website: www.csm1909.ro
Email: secretar_general@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011

În contextul în care a fost inițiat acest demers normativ complex care urmărește unificarea și codificarea reglementărilor incidente în procedurile administrative, comisia a apreciat că orice intervenție normativă în aceste materii trebuie să țină seama de această realitate și de necesitatea corelării măsurilor normative preconizate.

Analizând propunerea legislativă, comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a constatat următoarele:

1. În ceea ce privește propunerea de modificare a art. 2 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, a reținut următoarele:

Referitor la semnificația sintagmei „*interes legitim privat*”, propunerea legislativă prevede completarea definiției de la art. 2 alin. (1) lit. p), stabilind ca dreptul subiectiv viitor și previzibil invocat să fie „*determinat de o legătură directă, concretă și personală cu actul sau faptul administrativ*”. În primul rând, propunerea nu definește *faptul administrativ*, în condițiile în care, pe de-o parte, semnificația termenilor este expres prevăzută de Legea contenciosului administrativ, iar, pe de altă parte, legea asimilează actului administrativ situații de fapt, precum nesoluționarea în termen a unei cereri sau refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, acestea reprezentând acte administrative asimilate [art. 2 alin. (2) din lege].

În al doilea rând, invocarea unei vătămări a unui interes privat poate fi determinată nu doar de existența unei legături directe între dreptul subiectiv și actul administrativ, ci și în situația unei legături indirecte cu acesta, atunci când actul administrativ împiedică realizarea dreptului subiectiv viitor și previzibil invocat de persoana vătămată.

În ceea ce privește calitatea procesuală activă și interesul în acțiunile care vizează protecția mediului, comisia a constatat următoarele:

Cu privire la jurisprudența CJUE, a fost reținută *Hotărârea Curții (Camera a patra) din 11 ianuarie 2024 în cauza Societatea Civilă Profesională de Avocați AB & CD împotriva Consiliului Județean Suceava și alții (C-252/22)*, pronunțată ca urmare a unei cereri de decizie preliminară formulată de Curtea de Apel Târgu-Mureș.

Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 punctul 4, precum și a articolului 9 alineatele (3)-(5) din Convenția privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 și aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 (JO 2005, L 124, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 204, denumită în continuare „Convenția de la Aarhus”).

Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Societatea Civilă Profesională de Avocați AB & CD, o societate civilă profesională de avocați de drept român (denumită în

continuare „AB & CD”), pe de o parte, și diferite entități publice, pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unor acte administrative adoptate de acestea din urmă în vederea construirii unui depozit de deșeuri la Pojorâta (România), și anume planul urbanistic zonal din 16 septembrie 2009 și autorizația de construire din 3 octombrie 2012.

Instanța de trimitere a arătat că, problema dacă AB & CD are calitate procesuală activă se apreciază în raport cu normele generale ale Legii contenciosului administrativ, în care legiuitorul român a optat pentru un contencios „subiectiv”, ceea ce implică faptul că, într-o primă etapă, un reclamant trebuie să invoce un interes propriu, și anume un „interes legitim privat”, astfel cum este prevăzut la articolul 2 alineatul (1) litera p) din lege. Numai într-o a doua etapă, după ce a dovedit existența unui asemenea interes propriu, un reclamant poate invoca și un „interes legitim public”.

În schimb, în temeiul articolului 20 alineatul (6) din OUG nr. 195/2005, organizațiile neguvernamentale de protecție a mediului nu sunt obligate să justifice un interes legitim privat și, prin urmare, pot avea acces la justiție în cadrul unui contencios obiectiv.

Toate aceste dispoziții le-ar reflecta pe cele ale articolului 9 alineatul (2) din Convenția de la Aarhus, care reglementează accesul la justiție al „publicului interesat”, și anume, în conformitate cu articolul 2 punctul 5 din această convenție, „publicul afectat sau care poate fi afectat [...] [de deciziile] din domeniul mediului”.

Astfel, instanța de trimitere a formulat trei întrebări preliminare, relevantă prezentei analize fiind cea de-a doua, în privința căreia CJUE a stabilit că „articolul 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia unei entități juridice, alta decât o organizație neguvernamentală de protecție a mediului, nu i se recunoaște calitate procesuală activă pentru a ataca un act administrativ care nu îi este adresat decât atunci când invocă încălcarea unui interes legitim privat sau a unui interes legat de o situație juridică în legătură directă cu obiectul său de activitate.”

Art. 20 alin. (5) și (6) din O.U.G. nr. 195/2005 privind protecția mediului are următorul cuprins:

„(5) Accesul la justiție al publicului se realizează potrivit reglementărilor legale în vigoare.

(6) Organizațiile neguvernamentale care promovează protecția mediului au drept la acțiune în justiție în probleme de mediu, având calitate procesuală activă în litigiile care au ca obiect protecția mediului”.

Având în vedere Hotărârea Curții (Camera a patra) din 11 ianuarie 2024 în cauza Societatea Civilă Profesională de Avocați AB & CD împotriva Consiliului Județean Suceava și alții (C-252/22) și dispozițiile art. 20 alin. (5) și (6) din O.U.G. nr. 195/2005 privind protecția mediului, care conferă calitate procesuală activă organizațiilor neguvernamentale care promovează protecția mediului

În acțiunile care au ca obiect protecția mediului, comisia a apreciat că nu este necesară completarea art. 2 alin. (1) lit. r) cu teza finală, care ar avea următorul cuprins:

„(...) în domeniile reglementate de dreptul Uniunii Europene, inclusiv protecția mediului, interesul legitim public se apreciază potrivit cerințelor specifice acestor domenii”.

În același sens, a apreciat că nu este necesară completarea art. 2 alin. (1) lit. s) cu teza finală, care ar avea următorul cuprins:

„(...) în domeniul protecției mediului, organizațiile neguvernamentale de mediu legal constituite beneficiază de condiții de calitate procesuală activă conforme cerințelor dreptului Uniunii Europene și ale convențiilor internaționale aplicabile.”

Totodată, comisia a reținut că nu se justifică propunerea de introducere a alin. (2¹) la art. 2, cu următorul cuprins:

„(2¹) În domeniile în care dreptul Uniunii Europene impune asigurarea accesului la justiție, inclusiv în materia protecției mediului, condițiile de exercitare a acțiunilor de către persoanele fizice, persoanele juridice și organismele sociale interesate se interpretează și se aplică în sensul garantării unui acces efectiv, fără a se solicita dovada unei vătămări individuale atunci când normele europene prevăd contrariul.”

În ceea ce privește definiția propusă la art. 2 lit. v) sintagmei „autorități publice centrale”, în care sunt incluse „Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autoritățile administrative autonome cu competență la nivel național, precum și serviciile publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale”, comisia de specialitate a reținut următoarele:

Sintagma „autorități ale administrației publice centrale” este definită la art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care prevede că „autoritățile administrației publice centrale sunt: Guvernul, ministerele, alte organe centrale de specialitate subordonate Guvernului sau ministerelor, autoritățile administrative autonome”.

Pe de-o parte, trebuie avut în vedere că reglementarea unei noi definiții în Legea contenciosului administrativ constituie un paralelism legislativ, interzis de Legea privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative (art. 16). În plus, conținutul diferit al celor două reglementări cu privire la aceleași noțiuni în același domeniul de reglementare – sfera relațiilor sociale de drept administrativ – determină lipsa de claritate și previzibilitate a legii.

Pe de altă parte, inițiativa legislativă propune ca actele emise de serviciile publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale să fie considerate, în sensul Legii nr. 554/2004, acte ale autorităților publice centrale, indiferent de întinderea competenței teritoriale. Ca urmare a definiției propuse la art. 2 lit. v), se propune totodată introducerea alin. (1⁴) la art. 10, care are următorul cuprins:

Art. 10 alin. (1⁴) - În cazul actelor emise de serviciile publice deconcentrate ale ministerelor sau ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, competența materială se stabilește potrivit regulii pentru autoritățile publice centrale, prevăzută la alin. (1), indiferent de nivelul la care actul a fost emis.”

Astfel, prin inițiativa legislativă se propune ca în cazul acestor acțiuni competența materială pentru judecarea în fond să revină curții de apel, prin raportare la regula de la alin. (1) al art. 10 pentru autoritățile publice centrale. Or, *de lege lata*, astfel de acțiuni sunt de competența tribunalului, având în vedere că serviciile publice deconcentrate sunt, potrivit art. 5 lit. II) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, structuri de specialitate ale ministerelor și ale altor organe de specialitate din unitățile administrativ-teritoriale.

Ca urmare a definiției propuse la art. 2 lit. v) pentru sintagma „autorități publice centrale” și prin propunerea de introducere a alin. (1⁴) la art. 10 se realizează un transfer de competență în ceea ce privește judecarea acestor tipuri de cauze de la tribunale la curți de apel, fără ca această schimbare de competență să fie justificată în expunerea de motive. Totodată, în expunerea de motive nu se analizează impactul pe care o astfel de modificare ar putea să o aibă asupra volumului de activitate al curților de apel și, implicit, asupra volumului de activitate al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care ar urma să judece recursul împotriva hotărârilor pronunțate în fond de curțile de apel. În plus, modificarea de competență propusă ar avea ca rezultat și afectarea dreptului de acces din perspectiva apropierei justiției de cetățean, în condițiile în care cererile care *de lege lata* sunt judecate de tribunale în prima instanță și de curțile de apel în recurs ar urma să fie soluționate în fond de curțile de apel și în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție, costurile procedurilor determinate de deplasarea la aceste instanțe fiind mai mari pentru justițiabili.

2. În ceea ce privește propunerea de completare a art. 5 cu un nou alineat, respectiv alin. (3), comisia a apreciat că nu se justifică, în condițiile în care excepția reglementată la alin. (2) este determinată de existența unei alte proceduri judiciare prevăzute de o lege organică specială, fiind în mod evident asigurat accesul la o instanță. În plus, modalitatea propusă de reglementare nu este specifică unui act normativ, neprevăzând norme juridice necesare, ci fiind mai degrabă proprie unei operațiuni de interpretare doctrinare.

3. În ceea ce privește propunerea de completare a art. 7, comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a constatat că prin propunerea de modificare a alineatului (1) ar urma să se elimine teza a II-a a acestui alineat, care prevede că persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și

peste termenul de 30 de zile de la data comunicării actului, dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.

Pe de altă parte, un astfel de termen de 6 luni ar continua să existe în cazul plângerii prealabile formulate de persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat însă altui subiect de drept.

Această modificare nu este explicată în expunerea de motive și nu se poate stabili intenția inițiatorului, o astfel de propunere fiind de altfel nejustificată în condițiile în care restricționează în mod nepermis accesul persoanei vătămate la procedura recursului administrativ și, implicit la procedura judiciară, deși pot exista motive temeinic justificate care au determinat depășirea termenului de 30 de zile pentru formularea plângerii prealabile.

Prin propunerea de modificare a alineatului (6) se realizează o structurare pe litere a cazurilor în care nu este obligatorie plângerea prealabilă, respectiv cazurile propuse la lit. a) - d), adăugându-se în plus față de reglementarea actuală literele e) și f).

În ceea ce privește cazul de la art. 7 alin. (6) lit. e) teza I, acțiunile având ca obiect refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri sunt deja menționate la lit. d) din propunerea formulată, care exceptează de la formularea plângerii prealabile cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2), printre care se regăsește și această categorie de acțiuni. Totodată, în ceea ce privește cazul de la lit. e) teza a II-a – acțiunile având ca obiect neexecutarea actului administrativ emis ca urmare a soluționării favorabile a cererii sau plângerii prealabile, acestea sunt asimilate refuzului nejustificat de a soluționa o cerere, potrivit art. 2 lit. i) din lege, fiind astfel cuprinse tot în lit. d) a art. 7 din propunerea formulată.

Referitor la propunerea de la art. 7 alin. (6) lit. f), s-a apreciat că aceasta este lipsită de claritate și previzibilitate, excepțiile de la obligativitatea procedurii plângerii prealabile fiind necesar a fi prevăzute expres de lege. Textul propus este foarte generic, generând o incertitudine juridică cu privire la domeniul său de aplicare, contrar normelor de tehnică legislativă.

În ceea ce privește propunerea de la art. 7 alin. (8), deși prima teză urmărește transpunerea aspectelor vizate de Decizia Curții Constituționale nr. 12/2020, teza finală nu are nicio justificare, formularea folosită nefiind specifică unui act normativ, ci unei lucrări doctrinare.

Cu referire la prima teză a acestui alineat, prin Decizia Curții Constituționale nr. 12/2020 a fost admisă excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că dispozițiile art. 7 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, sunt constituționale numai în măsura în care nu impun autorității publice contractante parcurgerea procedurii prealabile.

În acest sens, în considerentele acestei decizii s-a arătat că: „40. Analizând instituția recursului administrativ, Curtea reține că formularea plângerii prealabile în cazul contractelor

administrative are sens doar din perspectiva părții private vătămate, sub aspectul laturii reglementate a contractului care răspunde satisfacerii unui interes public. Extinderea incidenței acestei proceduri cu privire la eventualele vătămări suferite de autoritatea publică prin acte ale entității private nu are fundament legal și contravine scopului acestei instituții juridice, și anume crearea posibilității autorității publice de a reflecta asupra legalității și oportunității actului administrativ emis, cu consecința reparării propriei greșeli prin revocarea sau modificarea actului.”

Cu privire la propunerea de introducere a alin. (9), având în vedere că litigiile privind executarea contractelor administrative sunt în competența de soluționare a instanțelor de drept comun, conform art. 8 alin. (2) teza finală, nu se impune mențiunea că în acest caz procedura prealabilă nu este necesară.

4. În ceea ce privește propunerea de modificare a art. 8, comisia a reținut că se elimină mențiunea de la art. 8 alin. (1) teza finală, potrivit căreia „*motivele invocate în cererea de anulare a actului nu sunt limitate la cele invocate prin plângerea prealabilă*”. Această mențiune a fost introdusă la art. 8 alin. (1) prin Legea nr. 212/2018. În doctrină s-a arătat că rațiunea acestei mențiuni „*pleacă de la premisa că reglementarea procedurii prelabile administrative, cuprinsă în art. 7, nu instituie elemente de formă sau de conținut cu caracter obligatoriu, prevăzând doar că persoana vătămată trebuie să solicite revocarea, în tot sau în parte, a actului administrativ*. Se mai arată că „*noua prevedere se înscrie în reglementarea generală a contenciosului administrativ oferită de legea-cadru în materie, în care se conturează o tendință pragmatică de simplificare și flexibilizare a procedurii prelabile; cu alte cuvinte, deși procedura prealabilă administrativă își menține natura juridică de condiție de exercitare a dreptului la acțiune, accentul este pus pe dimensiunea acesteia de mijloc mai rapid de rezolvare a unei situații cu potențial litigios, prin recunoașterea dreptului sau a interesului legitim vătămat fără mijlocirea instanței*.” (Gabriela Bogasiu. *Legea contenciosului administrativ comentată și adnotată*. Editura Universul juridic. Ediția a V-a, revăzută și adăugită, pag. 214).

În doctrină se pune în discuție aplicabilitatea *tale quale* a art. 8 alin. (1) teza finală în anumite materii, în care procedura prealabilă administrativă este reglementată prin norme speciale, derogatorii de la dreptul comun, cum ar fi în materia actelor administrative fiscale (op. cit. supra, pag. 214, 215).

Existența unor excepții de la aplicarea tezei finale a art. 8 alin. (1) în anumite materii nu constituie însă un temei justificat pentru abrogarea acestei dispoziții, astfel cum se propune prin prezenta inițiativă legislativă, cu atât mai mult cu cât expunerea de motive nu justifică oportunitatea unui astfel de demers.

În egală măsură, expunerea de motive nu justifică reformularea celei de-a doua teze a art. 8 alin. (1) din lege, care are următorul cuprins:

„De asemenea se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.”

Textul în vigoare nu ridică probleme de interpretare și aplicare, la acest moment doctrina și practica fiind consolidate sub acest aspect.

În același sens, prin propunerea de modificare a art. 8 din lege, a fost abrogat alin. (1²), potrivit căruia, *„prin derogare de la dispozițiile alin. (1), acțiunile întemeiate pe încălcarea unui interes legitim public pot avea ca obiect numai anularea actului sau obligarea autorității pârâte să emită un act sau un alt înscris, respectiv să efectueze o anumită operațiune administrativă, sub sancțiunea penalităților de întârziere sau a amenzii, prevăzute la art. 24 alin. (2)”*. O astfel de dispoziție instituie o derogare de la regimul de drept comun al acțiunii în contencios administrativ care reiese din art. 1 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din lege, în sensul că în cadrul acțiunilor întemeiate pe încălcarea unui interes legitim public (contenciosul obiectiv în anulare) nu pot fi cerute despăgubiri, ca în contenciosul subiectiv.

În condițiile în care expunerea de motive nu justifică această propunere, comisia a apreciat că această modificare nu are niciun temei, în contenciosul obiectiv titularul acțiunii neputând solicita despăgubiri, dată fiind invocarea unui interes legitim public.

Referitor la propunerea de la art. 8 alin. (3) comisia a făcut trimitere la observațiile formulate la art. 2 cu privire la semnificația unor sintagme [art. 2 alin. (1) lit. p) și s), respectiv art. 2 alin. (2¹)].

În plus, această propunere contravine chiar jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, care în cauza Plaumann c. Comisiei CEE, soluționată prin hotărârea din 15 iulie 1963, a reținut că, în temeiul art. 173 alin. 2 (ulterior art. 230 alin. 4) din Tratatul CEE, *„orice persoană fizică sau juridică poate introduce o acțiune împotriva deciziilor care, chiar dacă aparent au fost adoptate sub forma unei decizii adresate altei persoane, o privesc direct și individual”*.

De asemenea, comisia a arătat că potrivit Deciziei nr. 8/02.03.2020 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, *«În situația acțiunii promovate în contencios administrativ de către organismele sociale interesate, în definiția legală dată acestora prin dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. s) din Legea nr. 554/2004, legiuitorul a avut în vedere reglementarea unui contencios subiectiv, în care invocarea interesului legitim public este subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă însă decurgând din legătura*

directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele organismului social - asociație, potrivit statutului acestuia. Verificarea existenței acestei legături urmează să se facă de instanțe de la caz la caz, prin raportare la elementele raportului juridic dedus judecății, nefiind suficientă menționarea în statut a activității de „apărare a interesului public”, ca scop principal al respectivului organism social interesat».

Analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004, în considerentele Deciziei nr. 66/2009, Curtea Constituțională a observat că «aceste dispoziții legale au menirea de a clarifica și de a stabili în ce condiții și cine poate invoca apărarea interesului legitim public. Astfel, s-a dedus că, prin acțiunea pe care o introduc la instanța de contencios administrativ, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat nu pot invoca direct „interesul legitim public” pentru anularea unui act administrativ, ci numai în subsidiar, pe calea unor capete de cerere distincte, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge din încălcarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat. Așadar, prin acțiunea introdusă, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat trebuie să dovedească mai întâi că a avut loc o încălcare a dreptului sau interesului lor legitim privat, după care să susțină în sprijinul cererii și vătămarea interesului public, ce decurge din actul administrativ atacat. Prin adoptarea textului criticat, legiuitorul a urmărit să „paralizeze” așa-numitele „acțiuni populare” intentate de unele persoane fizice sau persoane juridice de drept privat care, neavând argumente să dovedească o vătămare a unui drept sau interes legitim privat propriu, recurg la calea acțiunilor întemeiate exclusiv pe motivul vătămării interesului public.»

Curtea a constatat că «textul de lege atacat dă posibilitatea și persoanelor fizice sau juridice de drept privat ca, în anumite condiții, să invoce în fața instanței de contencios administrativ apărarea unui interes legitim public, atribuție ce aparține, de regulă, competenței autorităților publice, și nu persoanelor fizice sau juridice de drept privat. Astfel cum rezultă și din prevederile art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, privind „Subiectele de sesizare a instanței”, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici sau prefectul sunt instituții publice care, potrivit propriilor legi de organizare și funcționare, dar și Legii nr. 554/2004, au atribuții specifice în ceea ce privește sesizarea directă a instanței de contencios administrativ dacă apreciază că un act administrativ (normativ sau individual, după caz) este nelegal ori afectează drepturile, libertățile și interesele legitime ale cetățenilor sau interesul public. Prin urmare, interesul general al societății este protejat de instituții publice cu competențe speciale în această materie, iar dispozițiile de lege criticate oferă aceeași posibilitate și persoanelor fizice sau juridice private, sub condiția justificată ca interesul legitim public pretins încălcat să fie rezultatul încălcării dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat al acestora.»

Date fiind aceste considerente, comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că propunerea formulată nu este justificată.

5. În ceea ce privește propunerea de modificare a art. 9, comisia a reținut că nu este necesară completarea alin. (2) cu mențiunea „(...) *Încheierea va identifica în mod expres dispozițiile din ordonanță sau din dispoziția acesteia supuse controlului, va cuprinde stadiul procesual și obiectul acțiunii și va fi comunicată părților*”, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede conținutul încheierii de sesizare a Curții Constituționale.

Textul propus la art. 9 alin. (3) teza finală este lipsit de claritate și previzibilitate, fiind susceptibil să genereze dificultăți de interpretare cu privire la soluționarea cererilor respective. De altfel, nu se pot stabili situațiile juridice la care se referă textul, în condițiile în care în mod evident soluționarea cererilor accesorii depinde de soluția dată capătului de cerere principal care a fost întemeiat pe ordonanța Guvernului sau pe o dispoziție din aceasta, deci nu pot avea caracter *autonom*, iar semnificația sintagmei *cererii subsecvente* nu poate fi determinată.

De asemenea, propunerile formulate la art. 9 alin. (4¹) și alin. (4⁴) nu se impun, modalitatea de calcul a termenelor procedurale și sancțiunea aplicabilă fiind prevăzute de Codul de procedură civilă.

Textul propus la art. 9 alin. (4²) este inaplicabil, în condițiile în care admiterea excepției de neconstituționalitate cu privire la o dispoziție dintr-un act normativ va determina respingerea ca inadmisibilă a unei noi sesizări de neconstituționalitate cu același obiect, motiv pentru care nu se mai poate pune problema curgerii unui nou termen pentru introducerea acțiunii prevăzute la alin. (4). În situația în care Curtea Constituțională constată neconstituționalitatea unor alte prevederi din cuprinsul ordonanței Guvernului, art. 9 alin. (4) asigură toate condițiile, inclusiv referitoare la termen, în care partea interesată poate introduce acțiunea în contencios administrativ întemeiată pe aceste dispoziții legale.

În plus, nu se justifică propunerea de introducere a alin. (4³), având în vedere că deciziile Curții Constituționale sunt accesibile judecătorilor, fiind publicate nu numai în Monitorul Oficial, dar și pe site-ul Curții, prin propunerea formulată punându-se în sarcina reclamantului o obligație excesivă și inutilă.

Totodată, tezele finale ale alin. (4⁴) și alin. (5) sunt neclare și lipsite de orice finalitate.

6. Cu privire la propunerea de completare a art. 10, comisia a reținut că, pentru delimitarea competenței materiale de judecare în fond a cauzelor între tribunale și a curții de apel, art. 10 alin.

(1) din lege instituie, alături de criteriul rangului autorității publice emitente, și un criteriu valoric. Acest ultim criteriu este aplicabil în cauzele care au ca obiect taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora (contenciosul fiscal).

De lege lata, atunci când suma contestată cuprinde atât debite principale, cât și debite accesorii, „criteriul valoric se aplică în raport cu întreaga sumă în litigiu, nu doar în raport cu debitul fiscal principal”. În doctrină se arată, de asemenea, «că nu sunt aplicabile în această materie distincțiile pe care art. 98 din Codul de procedură civilă le face între „valoarea obiectului cererii arătată în capătul principal de cerere” și „accesoriile pretenției principale”, pentru că, prin obiectul său principal, acțiunea în contencios fiscal tinde la anularea, în tot sau în parte, a actului administrativ fiscal contestat, care poate include și obligațiile fiscale principale, și obligațiile fiscale accesorii, însumate» (Gabriela Bogasiu, op. cit. supra, pag. 258 și 259).

Spre deosebire de soluția legislativă actuală, inițiativa legislativă propune ca, în ipoteza în care obiectul cererii îl constituie atât obligația principală, cât și accesoriiile (dobânzi, penalități, majorări), pragul valoric să se stabilească în funcție de cuantumul obligației principale deduse judecății, fără a include accesoriiile [art. 10 alin. (1²) lit. a) din lege]. O astfel de propunere nu este justificată în expunerea de motive, fiind imposibil astfel a se decela intenția inițiatorului și a formula un punct de vedere cu privire la aceasta.

În ceea ce privește propunerea de la art. 10 alin. (1⁴), care prevede că, „în cazul actelor emise de serviciile publice deconcentrate ale ministerelor sau ale celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, competența materială se stabilește potrivit regulii pentru autoritățile publice centrale, prevăzută la alin. (1), indiferent de nivelul la care actul a fost emis”, comisia a făcut trimitere la observațiile formulate cu privire la art. 2 alin. (1) lit. v) din inițiativa legislativă.

7. Prin propunerea de modificare a art. 11 alin. (1), se elimină actualul caz de la lit. d¹), care a fost introdus la art. 11 alin. (1) prin Legea nr. 102/2023, în vigoare din 21.04.2023 și care reglementează data de la care curge termenul pentru sesizarea instanței de contencios administrativ în cazurile în care plângerea prealabilă nu mai este obligatorie.

Inițiativa legislativă nu justifică necesitatea acestei modificări, care ar legitima un astfel de demers legislativ, motiv pentru care este imposibil a se stabili intenția inițiatorului, cu atât mai mult cu cât propunerile de modificare propuse la acest articol nu acoperă și situația în care prin legi speciale se prevede că plângerea prealabilă nu este obligatorie, neputând fi determinată modalitatea de calcul a termenului de sesizare a instanței de contencios administrativ în aceste cazuri.

8. Propunerea de introducere a art. 17¹ nu se justifică, în condițiile în care modalitatea de depunere a cererilor în format electronic și comunicarea actelor de procedură în format electronic este deja reglementată în Codul de procedură civilă, actul normativ cadru în materie și în Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 3.243/2022.

În plus, textul propus la art. 17¹ alin. (4), potrivit căruia condițiile tehnice de utilizare a mijloacelor electronice se stabilesc prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, cu avizul Ministerului Justiției, nu este corelat cu prevederile art. 15 alin. (6) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară. Potrivit acestor dispoziții, fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (5), la nivelul instanțelor judecătorești se implementează, în condițiile stabilite prin regulament adoptat prin ordin comun al ministrului justiției și al președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, Dosarul Electronic Național, de natură să permită, cu respectarea legii, accesul părților, prin internet, la dosarul cauzei, comunicarea electronică a actelor de procedură, precum și posibilitatea depunerii, în aceeași modalitate, a unor acte la dosarul cauzei.

9. Prin propunerea de completare a art. 18 cu alin. (8), inițiatorul urmărește impunerea unei „*obligații de raportare către instanța de executare*” în cazul în care prin hotărâre s-a stabilit obligația de a emite un act administrativ unilateral cu caracter individual, fără a indica scopul unui asemenea demers, în condițiile în care rolul instanțelor nu este acela de a supraveghea activitatea autorităților administrative, ci de a soluționa conflicte concrete la sesizarea persoanelor interesate. Lipsa de finalitate a acestor raportări și neprecizarea procedurii pe care instanța ar trebui să îi adopte în acest caz lipsește norma legală propusă de claritate și previzibilitate.

În egală măsură, din conținutul normei propuse la alin. (9), nu rezultă care sunt măsurile de publicitate suplimentare propuse, distinct de cele de la art. 23 din lege, ceea ce face ca norma propusă să fie lipsită de claritate și previzibilitate.

10. Referitor la propunerea de completare a art. 19 alin. (1) cu sintagma „*(...) acest termen este independent de momentul comunicării actului ori de rămânerea definitivă a hotărârii de anulare*”, comisia de specialitate a constatat că prin aceasta se urmărește transpunerea soluției stabilite prin Decizia nr. 22/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, însă într-o formă greșită.

Astfel, prin decizia menționată, s-a stabilit că „*în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 19 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 11 alin. (2) din același act normativ, data*

la care începe să curgă termenul de prescripție pentru introducerea acțiunii în despăgubire reprezintă momentul la care persoana vătămată printr-un act administrativ nelegal a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască întinderea pagubei, nefiind legat în mod direct și aprioric nici de comunicarea actului administrativ nelegal și nici de momentul rămânerii definitive a hotărârii de anulare a acestuia.”

În considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că momentul la care persoana vătămată printr-un act administrativ nelegal a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască întinderea pagubei constituie o împrejurare de fapt, care trebuie dovedită printr-un probatoriu serios. Așadar, momentul de la care curge termenul de prescripție în această situație se stabilește de la caz la caz, putând fi, în funcție de probatoriul administrat, data comunicării actului administrativ nelegal, data rămânerii definitive a hotărârii de anulare a acestuia sau un alt moment la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască întinderea pagubei.

Or, reglementare propusă exclude în mod nejustificat și contrar deciziei amintite posibilitatea ca momentul de la care curge termenul de prescripție în această situație să fie data comunicării actului administrativ nelegal sau data rămânerii definitive a hotărârii de anulare a acestuia.

11. Prin propunerea de modificare a alin. (1) al art. 23, inițiatorul înlătură nejustificat noțiunea „obligatoriu” din cuprinsul tezei finale a acestui alineat, modificare care ar putea fi interpretată în sensul că nu ar mai exista o obligație a instanței de a dispune publicarea hotărârilor judecătorești definitive prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ în Monitorul Oficial/monitoarele oficiale ale județelor ori al municipiului București, ci publicarea s-ar realiza la solicitarea instanțelor.

Având în vedere faptul că actele administrative normative au o sferă de aplicabilitate generală, producând efecte pentru un număr neterminat de destinatari, fiind astfel obligatorie adusă la cunoștință prin publicare în Monitorul Oficial al României/monitoarele oficiale ale județelor ori al municipiului București, este evident că o astfel de interpretare nu ar fi de dorit, motiv pentru care intervenția asupra conținutului art. 23 alin. (1) nu se justifică.

Referitor la art. 23 alin. (2), demersul legislativ a urmărit implementarea Deciziei Curții Constituționale nr. 208/2025 prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate ridicată de Avocatul Poporului și s-a constatat că dispozițiile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 11 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale.

Astfel, Curtea a reținut că prin Decizia nr. 10/2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că *„Dispozițiile art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că hotărârea judecătorească irevocabilă/definitivă prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ produce efecte și în privința actelor administrative individuale emise în temeiul acestuia care, la data publicării hotărârii judecătorești de anulare, sunt contestate în cauze aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor judecătorești.”*

Prin considerentele Deciziei nr. 10 din 11 mai 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut, în esență, că este corectă interpretarea potrivit căreia trebuie recunoscute efectele hotărârii judecătorești de anulare a unui act administrativ normativ, similar cu efectele admiterii excepției de neconstituționalitate în privința cauzelor pendinte.

Curtea Constituțională a arătat că, astfel cum este formulată, interpretarea dată dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 554/2004 tinde să confere, în domeniul interpretat, caracter absolut principiului anulării actului subsecvent (actul administrativ individual) ca urmare a anulării actului inițial (actul administrativ cu caracter normativ) - *resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis*.

În aceste condiții, Curtea a constatat că, astfel cum este formulată, interpretarea dată dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 554/2004 creează premisele aplicării rigide a legii, cu consecința pronunțării unor soluții prestabilite în cauzele în care sunt supuse controlului de legalitate acte administrative individuale, emise în temeiul unui act administrativ normativ anulat prin hotărâre judecătorească definitivă, și care, la data publicării hotărârii judecătorești de anulare, sunt contestate în cauze aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor judecătorești, independent de particularitățile și specificul actelor administrative, pe de o parte, și ale litigiului în contencios administrativ, pe de altă parte. Cu alte cuvinte, instanța de judecată chemată să aprecieze cu privire la vătămarea produsă prin actul administrativ individual este pusă în situația de a considera că este de prisos să analizeze totalitatea motivelor de drept invocate, fiind astfel în imposibilitatea de a realiza actul de justiție.

Curtea a reținut că a da eficiență *de plano* hotărârii judecătorești prin care s-a anulat un act administrativ normativ în privința actelor administrative individuale emise în temeiul acestuia, care, la data publicării hotărârii judecătorești de anulare, sunt contestate în cauze aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor judecătorești, afectează securitatea juridică a beneficiarilor actului administrativ individual emis în aplicarea actului administrativ normativ anulat, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) și ale 21 alin. (3) din Constituție.

Astfel, echilibrarea principiilor securității juridice și legalității impune soluții decelate de la caz la caz, prin punerea în balanță a intereselor publice și a celor private, revenind instanțelor judecătorești rolul de a verifica și de a evalua, în mod individualizat și prin raportare la toate circumstanțele cauzei, condițiile de incidență a nulității, astfel ca, prin acțiunea lor, să contribuie la realizarea securității juridice a persoanei, garanție constituțională inerentă statului de drept.

În consecință, Curtea Constituțională a arătat că îi revine judecătorului cauzei, în calitate de suveran al actului de justiție, potrivit art. 124 alin. (1) și (3) din Constituție, rolul ca, pentru soluționarea acțiunii în anularea actului administrativ individual pendinte la data publicării hotărârii judecătorești de anulare a actului administrativ normativ în temeiul căruia a fost emis actul administrativ individual contestat, să analizeze prin prisma principiilor legalității, securității juridice și încrederii legitime toate circumstanțele factuale și legale ale cauzei, în scopul unei juste concilierii a intereselor concurente în cauză, astfel încât soluția pronunțată să reflecte dreptatea, valoare supremă în stat, potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție.

Deși prin propunerile de la art. 23 alin. (2) s-a urmărit transpunerea Deciziei Curții Constituționale nr. 208/2025, textul propus, prin modalitatea narativă de exprimare, nu respectă rigorile normelor de tehnică legislativă.

12. Prin propunerea de modificare a alin. (3) al art. 24, se renunță la condiția ca hotărârea judecătorească să fie neexecutată în mod culpabil, introducându-se în sarcina debitorului obligației neexecutate o prezumție absolută de culpă.

Problema existenței în sarcina debitorului obligației neexecutate a unei prezumții absolute de culpă a fost discutată cu ocazia întâlnirii reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor de contencios administrativ și fiscal de la Înalta Curte de Casație și Justiție și curțile de apel (Curtea de Apel Oradea, 30-31 mai 2016, pag. 6, 7 ale minutei întâlnirii).

În opinia formatorului INM, *„sanctiunile juridice prevăzute în art. 24 LCA sunt fundamentate pe premisa neexecutării culpabile a hotărârii judecătorești în termenul prevăzut de lege. Presumția de culpă nu are caracter absolut, conducătorul autorității având posibilitatea să facă dovada existenței unor motive temeinice pentru care obligația nu a fost executată, total sau în parte, în termenul legal. Jurisprudența CEDO nu exclude, de plano, luarea în considerare a unor circumstanțe care să justifice neexecutarea în natură sau executarea cu întârziere a unei hotărâri judecătorești, esențială fiind respectarea tuturor drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților (e.g., cauza Ruxandra Trading SRL c. României, hotărârea din 12 iulie 2007) (ÎCCJ, s. cont. adm. fisc., dec.nr. 1597 din 20 martie 2009).”*

Participanții la întâlnire au achiesat, în unanimitate, la această opinie, arătându-se că antrenarea răspunderii este condiționată de stabilirea culpei, în sarcina conducătorului autorității operând o prezumție relativă de culpă.

Comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că prin propunerea de modificare a alin. (3) al art. 24 se renunță în mod nejustificat la condiția ca hotărârea judecătorească să fie neexecutată în mod culpabil, introducându-se în sarcina debitorului obligației neexecutate o prezumție absolută de culpă, în condițiile în care autoritatea publică poate face dovada existenței unor motive temeinice pentru care obligația impusă prin hotărârea judecătorească definitivă să nu fi fost executată.

Totodată, prin propunerea de modificare a alin. (3) al art. 24 se introduce obligativitatea audierii conducătorului autorității publice sau, după caz, a persoanei obligate în procedura de punere în executare a hotărârii definitive care au ca obiect obligații de a face stabilite în sarcina autorității publice.

De asemenea, prin propunerea de modificare a alin. (3) se înlătură mențiunea din acest text în sensul că amenda se aplică *persoanei juridice, autorității sau instituției publice, după caz*. Coroborând propunerea de modificare a alin. (3) cu propunerea de modificare a alin. (8) s-ar părea că intenția inițiatorului a fost aceea ca amenda să se aplice conducătorului autorității publice/succesorului acestuia și/sau persoanei responsabile de neexecutarea hotărârii, deși dispozițiile propuse nu sunt clare sub acest aspect.

Forma în vigoare a alin. (3), care prevede că amenda se aplică *„persoanei juridice, autorității sau instituției publice, după caz”* este rezultatul modificărilor aduse prin Legea nr. 84/2023 pentru modificarea Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ. Anterior acestei modificări, art. 24 alin. (3) prevedea, în esență, că amenda se aplică *„conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate.”*

O inițiativă legislativă similară (b591/11.11.2024), care propunea ca amenda să se aplice *„conducătorului sau persoanei responsabile din cadrul persoanei juridice, autorității sau instituției publice la momentul executării”*, a fost supusă anterior spre analiză Comisiei nr. 1 – reunită – „Legislație și cooperare interinstituțională” în ședința din data de 18.12.2024. Comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a reținut următoarele:

«În Expunerea de motive a Legii nr. 84/2023 se arăta că formula *„conducătorul autorității”* poate conduce în practică la dificultăți în ceea ce privește stabilirea clară a persoanei vizată de amendă, dar și la o sancționare a conducătorului pentru o neexecutare în condițiile în care aceasta ar fi generată exclusiv de încălcarea unor atribuții ale personalului de specialitate din cadrul autorității publice sau persoanei delegate, pentru care legea stabilește o răspundere juridică a acestora.

Se mai preciza că un aspect relevant îl reprezintă și bugetul din care urmează a fi achitată amenda judiciară (al persoanei fizice care ocupa funcția de conducător sau al autorității publice), în condițiile în care conducătorul autorității nu stă în proces ca persoană fizică, nu are posibilitatea de a-si face o apărare proprie efectivă. În acest context se aduce atingere unui drept efectiv la apărare al acestuia și sancțiunea instituită asupra sa este injustă și disproporționată.

Totodată, dacă s-ar suporta o sancțiune din patrimoniul persoanei fizice care este conducător al autorității apare și o dificultate reală de exercitare ulterioară a acțiunii în regres față de persoana — funcționar public sau personal contractual - căreia i-ar fi fost repartizată sarcina pe care nu a îndeplinit-o culpabil. Aceasta în contextul în care persoana fizică ce ocupă vremelnic funcția de conducător al autorității este nevoită să efectueze proceduri de durată și anevoioase pe cheltuiala proprie, putându-se crea o situație deosebit de împovăraătoare pentru aceasta în contextul absenței unei culpe personale efective în legătură cu neexecutarea obligației instituite în sarcina autorității publice al cărei conducător este sau era la data neexecutării.

Dacă amenda judiciară este stabilită în sarcina autorității sau instituției publice, respectiv persoanei juridice, ea este achitată din bugetul acesteia și, ulterior, suma ar fi recuperată în acțiunea în regres împotriva persoanei responsabile.

S-a apreciat că o asemenea soluție legislativă asigură și o coerență și uniformitate de ansamblu ale legii, atât în ceea ce privește art. 24 din lege, cât și în ansamblul textelor acesteia; aceasta întrucât textul art. 24 se referă sistematic la obligarea autorității publice prin hotărâre judecătorească, la calitatea acesteia de debitor și la o neexecutare care aparține debitorului, autorității, fiind așadar coerent și logic ca sancțiunea neexecutării să fie în sarcina autorității care nu a executat obligația.

S-a mai arătat că procedura reglementată de acest articol face referire, în contextul aplicării sancțiunilor și acordării penalităților și despăgubirilor, la culpa autorității publice ca debitor al obligației neîndeplinite din titlul executoriu și nu la sfera atribuțiilor conducătorului și la exercitarea eventual defectuoasă a acestora.

Procedura nu permite așadar decât stabilirea unei neexecutări din partea debitorului autoritate publică, putându-se stabili doar culpa autorității ca un întreg, neputându-se examina în acest cadru culpa conducătorului sau a unui anume funcționar care prin neîndeplinirea obligației sale de serviciu a determinat neexecutarea.

Comisia a apreciat că își mențin valabilitatea considerentele avute în vedere la momentul modificării art. 24 alin. (3) și nu se impune o nouă modificare în sensul propus, care implică revenirea parțială la forma anterioară a Legii nr. 554/2004.

De asemenea, activitatea de legiferare trebuie să se realizeze în limitele și în concordanță cu Constituția și, totodată, să asigure calitatea legislației, adică legea să fie cunoscută și înțeleasă,

să fie suficient de precisă și previzibilă, astfel încât să ofere securitate juridică destinatarilor săi. Or, modificările legislative succesive, inclusiv de natura celor propuse, sunt de natură să afecteze tocmai securitatea raporturilor juridice.»

Pe aceste premise, Comisia a apreciat că *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare* nu poate fi adoptată în forma propusă.

Aprecierile comisiei de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii din data de 18.12.2024 își mențin valabilitatea și în ceea ce privește propunerea de modificare a alin. (3) al art. 24 din prezenta propunere legislativă.

Totodată, prin propunerea de modificare a art. 24 se reduce cuantumul amenzii, la o sumă între 1% și 10% din salariul minim brut pe țară garantat în plată pentru fiecare zi de întârziere, limitată la 6 salarii minime brute pentru aceeași hotărâre a instanței, față de suma de 20% din salariul minim brut pe economie pentru fiecare zi de întârziere, cum este reglementat în prezent [alin. (5)] și introduce anumite criterii pe care instanța ar urma să le aibă în vedere la stabilirea cuantumului amenzii [alin. (6)], aspecte care reprezintă opțiunea legiuitorului.

În ceea ce privește art. 24 alin. (14), propunerea nu este justificată, în condițiile în care ipoteza avută în vedere la acest alineat este inclusă la alin. (1), care nu face nicio distincție cu privire la actele administrative pe care autoritatea este obligată să le încheie, înlocuiască sau modifice.

13. Comisia a apreciat că nu este necesară introducerea art. 28 alin. (1¹) și art. 28¹, întrucât aspectele reglementate rezultă cu prisosință din art. 20, art. 147 alin. (4) teza a II-a și art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, republicată.

În plus, norma propusă este generică și nu este necesară, fiind specifică unei exprimări doctrinare, iar nu unui act normativ care trebuie să cuprindă soluții concrete pentru reglementarea unor relații sociale.

Pentru motivele prezentate, comisia de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că propunerea legislativă nu poate fi adoptată în care a fost transmisă.

Cu deosebită considerație,

**Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii,
Judecător Andreea-Simona Uzlău**

